

AUSTERITAT I PRIMA DE RISC  
Germà Bel  
(Publicat a *La Vanguardia*, 31 de juliol de 2012)

Molta sorpresa ha produït l'aparent paradoxa que la prima de risc d'Espanya hagi escalat a cims rècord després que el govern central hagi impulsat l'últim paquet de mesures pressupostàries. Bé podria passar que els finançadors exteriors hagin conclòs ja que Espanya no podrà fer front per si sola al deute, públic i privat, i per això només anuncis de suport exterior relaxen la pressió. Però hem de concedir algun marge a la possibilitat que es percebi que, tot i prendre mesures de caràcter pressupostari, segueix molt buida l'alforja de reformes per augmentar el potencial de creixement de l'economia, mitjançant l'augment de la productivitat amb mesures que flexibilitzin estructures econòmiques i mercats.

Resulta una mica buit l'argument que després de fer 'tot el que ens demanen' les coses empitjoren, en lloc de millorar. Falla la premissa: Fem poc cas de les recomanacions que ens arriben. Entre elles, el millor conjunt de recomanacions de política econòmica és *Avaluació del programa nacional de reforma i del programa d'estabilitat d'Espanya per al 2012*, document de la Comissió Europea fet públic el 30 de maig ([http://ec.europa.eu/europe2020/pdf/nd/swd2012\\_spain\\_es.pdf](http://ec.europa.eu/europe2020/pdf/nd/swd2012_spain_es.pdf)). Una simple lectura en diagonal mostra que les mesures pressupostàries i impositives formen un sol dels àmbits en què es recomanen reformes. I a més d'aquest, s'estableixen quatre àmbits d'actuació ben definits i concrets: Sector financer; Polítiques de mercat de treball, polítiques d'educació i polítiques socials; Mesures estructurals per promoure el creixement i la competitivitat; i Modernització de l'administració pública.

Lo dit: l'àmbit dels pressupostos i dels impostos és un i només un. Aquí es troba la substància que defuig la contraposició sistemàtica entre política d'austeritat pressupostària i política de creixement, com si una política de creixement només fóra possible mitjançant el contrari de l'austeritat. Aquesta és només una condició necessària (el que no és poc) per al creixement en els països amb un deute molt alt i una productivitat baixa... a menys que trobin algú que els financi els deutes, o que procedeixin a suspendre pagaments (encara que això últim té uns aspectes dinàmics una mica endimoniats).

No és possible en aquesta columna detallar degudament totes les reformes generals i mesures concretes que recomana la Comissió. En transcriu algunes: regulació independent de sectors regulats (el contrari del que fa, vaja), abolició de les regulacions restrictives de certes professions, reforma de professions com notaris, registradors de la propietat i secretaris judicials, supressió de barreres d'entrada a professions liberals, reforma del model aeroportuari, fi de les inversions en infraestructures del tipus AVE i prioritzar connexions transfrontereres i integració entre ports i ferrocarrils .. i moltes coses més. És clar que tot això posaria del revés tants i tants interessos creats. És aquest el problema?